

[Wilhjelm]

kan det pludselig ikke lade sig gøre, så er det pludselig et princip, at det ikke kan lade sig gøre, så er det pludselig de årlige finanslove, der er afgørende. Når det drejer sig om socialbevillingerne, når det drejer sig om nybyggeriet, når det drejer sig om uddannelsesinstitutioner osv. osv., så skal det hvert år vedtages på finansloven. Men når det drejer sig om militæret, er det så galt, at regeringen oven i købet benytter det som en undskyldning for ikke at kunne få sin nulløsning, at man vil have flerårige aftaler om budgetterne. Det er selvfølgelig uacceptabelt. Vi falder ikke for den brist i logikken og mener, at man i virkeligheden fuldt så vel kunne indføre en flerårsaftale om budgetterne på dette vigtige punkt, som når det gælder krigslegetøjet.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg skal ikke udtale mig militant, men holde mig til rent principielle bemærkninger, både fordi tiden er fremrykket, og fordi jeg kan se, at ministeren allerede har sit flertal i hus for væsentlige dele af forslagene. Men lad mig dog sige til ministeren, at vi er enige i, at byfornyelse og boligforbedring – jeg synes i øvrigt, forslagene er mere boligforbedring end byfornyelse, men nok om det – må prioriteres højt, specielt også i en lavkonjunkturtid. Men vi kan blive en lille smule bange for ministerens ideale fordring på dette område, og jeg må nok sige, at ministeren har et veludviklet ambitionsniveau – det ved jeg så ikke om vi skal klandre ham for – 25–30 mia kr. mener vi det vil koste. Her kan man selvfølgelig sige, at hvis vi reelt har brug for beskæftigelsesarbejde, skal vi udføre den slags arbejde, fordi vi delvis får arbejdskraften gratis, og fordi det kan give beskæftigelse på andre områder. Men vi må også sige, at hvis man ikke afbalancerer den slags positivt beskæftigelsesarbejde i forhold til arbejdskraftreserven, opnår vi let, at den slags arbejde får en negativ effekt på samfundsøkonomien, som er større end de brugte ressourcer. Derfor mener vi, man skal være meget varsom med pludselig at sætte for store ressourcer ind på et sådant område.

Vi erkender nødvendigheden af en byfornyelse, og vi erkender også nødvendigheden af et lovkompleks som værktøj for at gennemføre en byfornyelse. Men når dette er

sagt, må vi også sige, at vi ikke umiddelbart har lyst til at slippe ministeren løs på så stort et projekt som det fremlagte. Vi ønsker derimod, at man udvælger bestemte områder og prøver i reelt samarbejde med alle implicerede parter at gennemføre en rimelig byfornyelse dér. Vi ønsker klare områder, hvor man forsøger sig frem, og som kan bekræfte, om ministerens ideer er de rigtige, om der må vedtages noget ganske andet eller det blot skal korrigeres. Vi mener ikke, det er rimeligt at vedtage én gang for alle, at sådan skal det gøres på dette mægtige område. Vi må have klare og sikre forsøgsresultater, der viser, at den måde kan det gøres nogenlunde rigtigt på.

Det koster staten noget; det er vi indforståede med, hvis man vil lave sådanne klare forsøgsområder, men så må vi betale det, det koster, her og nu. Skal man ofre 50, 60, 70 pct. af det, det koster at skabe en rimelig husleje for de implicerede – ja, så må vi betale det. Og lad os så komme af med disse tossede rentesikringsordninger; staten opfører sig jo her, som om den havde en fradragsret ligesom private. Det er jo penge lige ud af kassen, uden at man får nogen reel modregning. Derfor kan det ikke betale sig for staten at, jeg havde nær sagt putte disse penge i de forkerte lommer.

Gennemførelsen af en decideret befornyelse kræver, mener vi, megen smidighed, endnu mere smidighed selvfølgelig end isolerede boligforbedringer. Det kræver forståelse for ejerne, det kræver forståelse for lejerne, det kræver forståelse for såvel etik som æstetik, og det kræver langmodighed, og endelig kræver det, som jeg har sagt, arbejdskraft og penge. Det kræver også, at pengene bruges rigtigt, at de bliver brugt til lejernes gavn og ikke til ejernes eller for at skaffe visse monumenter for ambitiøse ministre eller magtfulde formænd i boligselskaber, eller hvad det nu kan være. Det må være til lejernes gavn, at vi laver dette her. Som nævnt vil jeg ikke gå i detaljer – det skulle være rent principielt – men jeg vil sige, at der bliver visse misforhold med hensyn til de private ejere. Jeg kan ikke se, hvorledes man kan undgå, at en stor del går i de private ejeres lommer, og det er ikke vores ønske, at de summer, vi ofrer på disse områder, skal komme dem og ikke udelukkende lejerne til gode.